

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

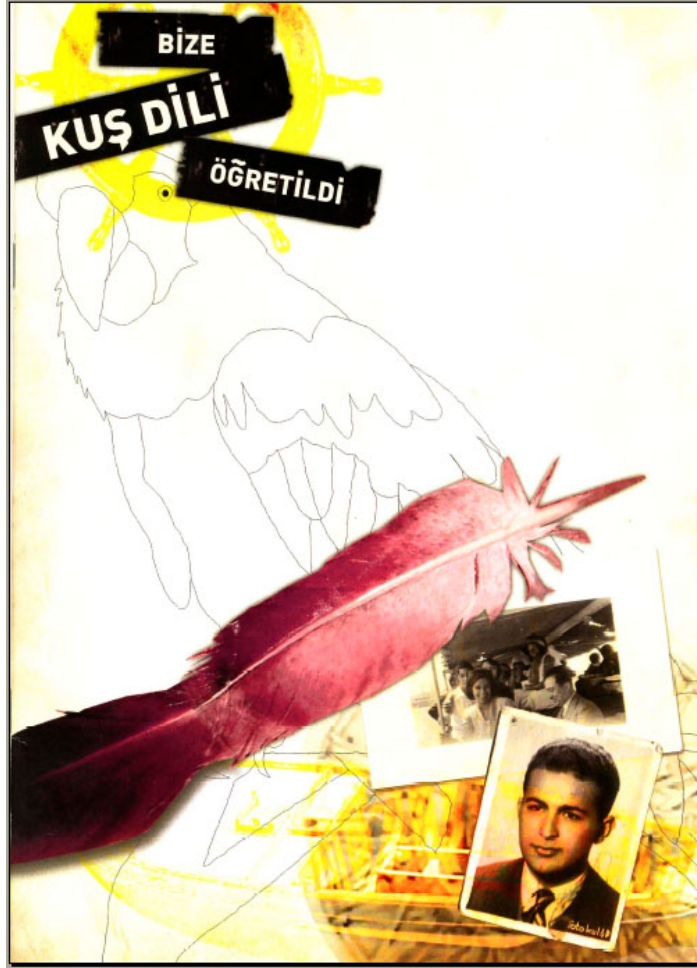
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bize Kuş Dili Öğretildi

Resimli Kitap

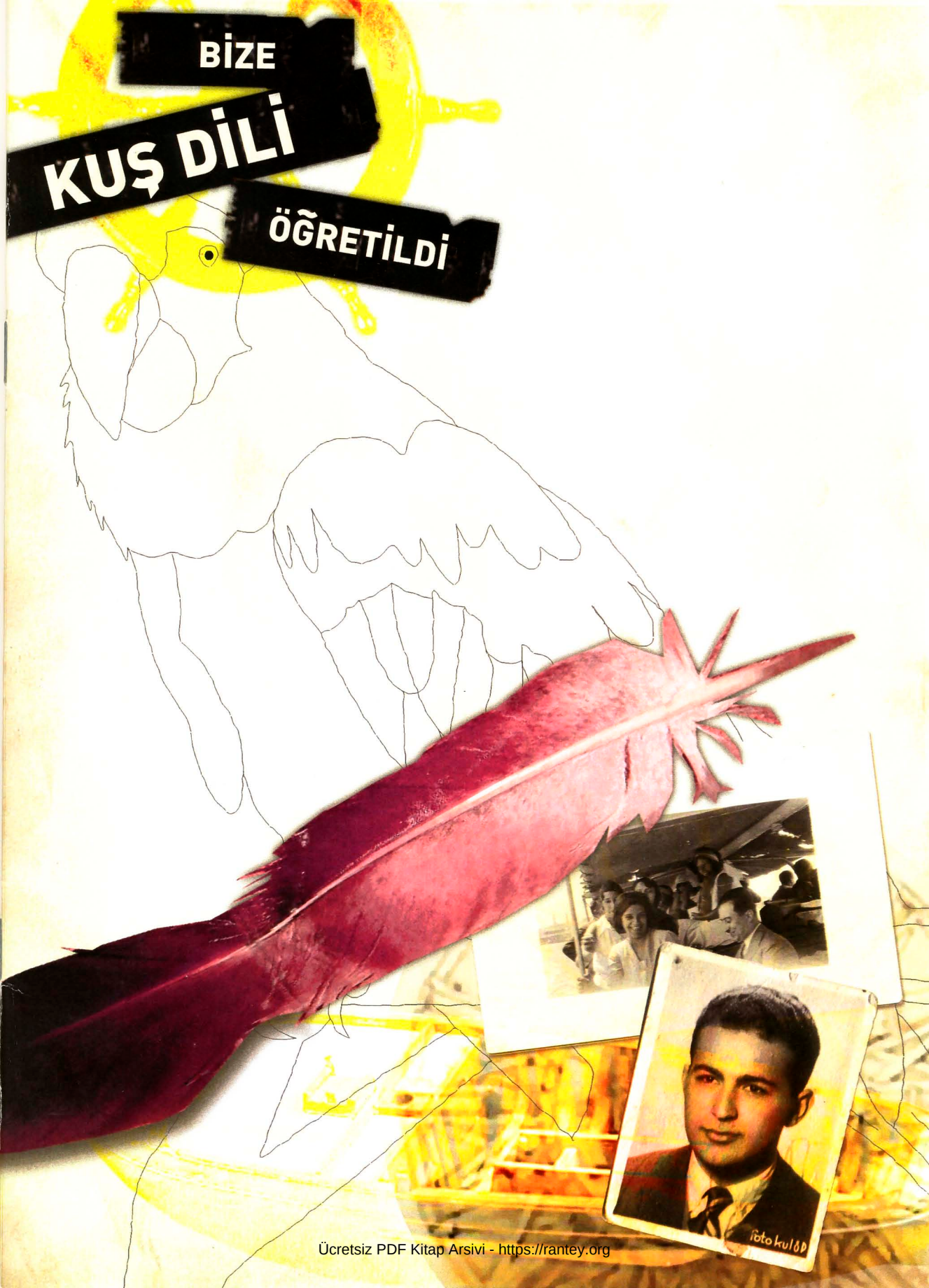
Murat Gülsoy Sercan Şengün



BİZE

KUŞ DİLİ

ÖĞRETİLDİ



Sana dayımın hikâyesini anlatmış mıydım?

BAŞIMI HAYIR ANLAMINDA İKİ YANA SALLIYORUM. BUGÜNÜN HİKÂYESİ DE BU İŞTE DİYORUM. LOKMAMI BİTİRİP BİR SİGARA YAKMAMI, GÖZLERİMİ GÖZLERİNİN İÇİNE DİKİP ANLATACAKLARINA YOĞUNLAŞMAMI BEKLİYOR.



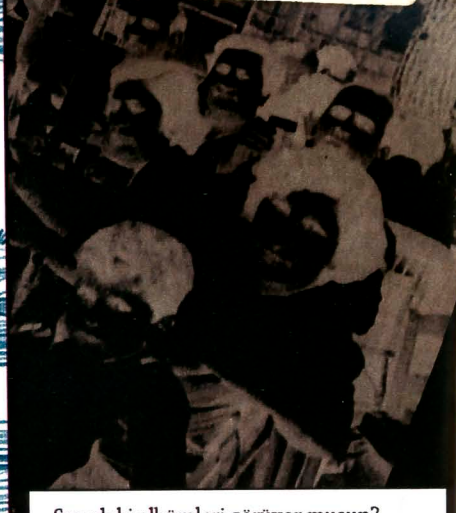
TABAĞIMA ACELEYLE GÖZ ATIYORUM. HÂLÂ BİR SİMİDİN YARISI VE BEYAZ PEYNİR KIRINTILARI SÜPÜRÜLMEK İÇİN BENİ BEKLİYOR. HER SEFERİNDE GETİRDİKLERİMİ, KİTLİKTAN ÇIKMIŞ GİBİ YEMESEM OLMAZ SANKİ.

AKŞAMÜSTLERİ İLHAN'A UĞRAMAYI ALIŞKANLIK HALİNE GETİRMEME NEDEN OLAN ANLATTIĞI HİKÂYELER OLDUĞU KADAR BU KAÇAMAK BEŞ ÇAYI TÖRENLERİ GALİBA.

BİR DE İLHAN'I HEP BIRAKTIĞIM YERDE BULMAMIN VERDİĞİ RAHATLIK.

Dayım 53 doğumludur. Üç kızkardeşten sonra özlemle beklenen evin tek erkek çocuğu. Teyzemlerle arasındaki yaş farkı onun adeta dört anneli bir çocuk gibi büyümesine neden olmuştur.

Düşünsene benimle arasında sadece beş yaş var. Dayım doğduğunda evdeki ortamı düşünabiliyorum.



Şuradaki albümleri görüyor musun? Onların neredeyse yarıya yakını dayımın çocukluğunda çekilmiş fotoğraflarla doludur.



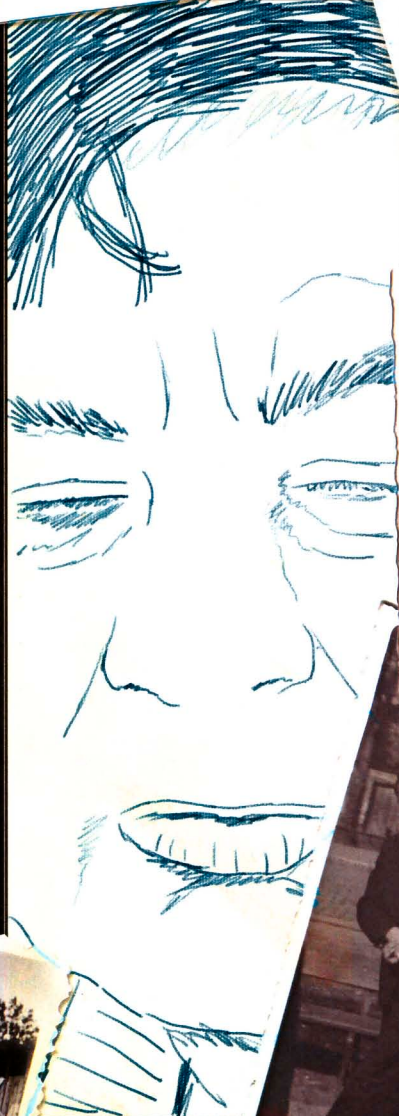
Handwritten text in a cursive script, likely a list of names or a personal note. The text is written in dark ink on a light background.

Her doğum gününde bahçede kurulan büyük yemek sofrasına dizilen akrabaların, konu komşunun fotoğrafları. Her yıl birer ikiye eksilen neşeli bir yaşlılar grubu.



ALBÜMLERDEN BİRİNİ ÇEKİP KUÇAĞIMA BIRAKIYOR. HAKİKATEN BİR SÜRÜ SİYAH BEYAZ FOTOĞRAF. GELECEĞE DOĞRU GÜLÜMSEYEN BU İNSANLAR NEREYE DOĞRU BAKTIKLARINI TAHMİN EDEBİLİRLER MİYDİ ACABA?

NEREDEYSE BAŞKA BİR ÇAĞIN İNSANININ ZİHNİNDE UYANDIRACAKLARI KARMAKARIŞIK DUYGULARI...



İNSANIN GENİŞ BİR AİLESİ OLMASI BÜYÜK BİR ROMANDA YAŞAMAK GİBİ OLMALI. HER BİRİNİN HİKÂYESİ VE DEDİKODULARI İLE AKAN BİR HAYAT...



ÜÇ DÖRT YAŞINDA BİR ÇOCUĞU TAŞIYAN SİYAH BİR KÖPEĞİN RESMİNDE DURUYORUM.

Dayım yine. O da Kont. Tuhaftır dayım ortadan kaybolduğunda Kont da yok olmuştur. Oysa köpekler kediler gibi değildir.

Her neyse dayım içine doğduğu aileye beklenmedik bir mutluluk yaşatırken daha önceden bilmedikleri bir yaşantının içine girmelerine neden olmuş. Bir erkek çocuk yetiştirmenin zorlukları.

Dedem kızlarının yetişmesi ile ilgili herhangi bir sorun yaşamamıştı, sert varlığı yetiyordu. Uzun yol kaptanlığı yaptığı yıllardan biriktirdiği para genç yaşta emekli olmasını sağlamış, her zaman evinin kaptanı olması evdeki disiplin ortamını da garanti altına almıştı sanıyorum. Susup, ellerindeki oyuncakları ile beraber yataklarına tıpış tıpış gitmeleri için şöyle bir bakış yeterli olmuştur.

Her sabah, ezan ile başlayan ev yaşantısı dedemin tıraşına, kahvaltısına, sabah kahvesine, sabah kıraatine, bahçedeki çalışmalarına, öğlen yemeğine, öğlen uykusuna göre ayarlanmış büyük bir organizasyon. Sanki orası bir ev değil de yüzmekte olan, nereye gittiğini sadece dedemin bildiği bir gemi. Son yaşına kadar da bu böyle devam etti. Annemlerle gittiğimiz pazar ziyaretlerinde bu kurulu düzeni iliklerimize kadar hissederdik.

Gerçi dayım sayesinde eskiden çok daha sıkı uygulanan bu kurallar epeyce gedikler almıştı. Örneğin ben ve diğer kuzenlerim bu pazar gezmelerinde, kapısını açık bulduk mu mutlaka dedemin atölyesine girer, küçük tahta parçalarından yapmış olduğu kalyonlara, gemilere, çektirmelere, sandallara bakardık.

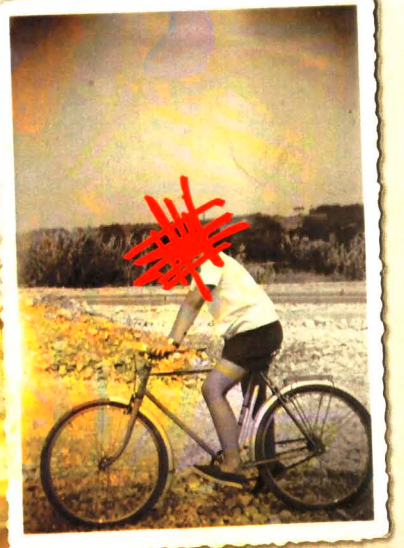


BİR EV İÇİ FOTOĞRAF DAHA. YEMEK MASASININ
ARDINDA DURAN DOLABIN ÜZERİNDEKİ ŞAHANE
GEMİ TÜM BULANIKLIĞA RAĞMEN KENDİNİ BELLİ
EDİYOR. KENDİMİ TUTAMAYIP SORUYORUM...

Ne oldu o maketler sonra?

Hiç. Anne baba ölünce onların eşyaları da
ölüp gidiyor ne yazık ki. Teyzemler ve
annemler çoğunu yok pahasına elden
çıkardılar. Köşk satılıp, paylaşılan paralar
ışgüzar damatların elinde müthiş
yatırımlara dönüştü. Toplu halde banker
furyasında kaybettiler, işte o tarihte ben
yirmilerimi sürüyordum, para etmeyen ne
varsa alıp bekar evime koydum. Albümler,
ağaç işleme aletleri, dedemin tıraş takımı,
eski Lupitel marka fotoğraf makinesi. Hala
çalışır. Nefis de fotoğraf çeker. Altı çarpı
altı negatifleri şimdikiler gibi değildir.
Resmi büyütürsün, büyütürsün, netlik hiç
kaybolmaz.

Her neyse dayım böyle bir çocukluk geçiri-
yor. Anneannemden cin masalları,
dedemden ise denizci hikâyeleri dinleyerek
müthiş bir hayal gücüne sahip oluyor.





İLHAN'IN KİME ÇEKTİĞİNİ ŞİMDİ DAHA İYİ ANLIYORUM. ASLINDA BİR İNSANIN AİLESİNİ ANLATIŞI KENDİSİ HAKKINDA NE ÇOK İPUCU VERİYOR. HER GELDİĞİNDE BANA ANLATACAK İLGİNÇ BİR HİKAYESİ OLAN BU MÜZMİN BEKAR DOSTUMUN BUNLARIN ÇOĞUNU UYDURDUĞUNU DÜŞÜNÜŞÜMDÜR HEP. YA DA BİR YERLERDEN DUYDUĞU HİKAYELERİ KENDİSİ TANIK OLMUŞ GİBİ ANLATTIĞINDAN ŞÜPHELENMİŞİMDİR. BU KADAR TUHAF VE İLGİNÇ OLAYA NASIL TANIK OLABİLİR Kİ İNSAN. HEM DE İLHAN GİBİ EVİNDEN HİÇ ÇIKMADAN YAŞAYAN BİR MİRASYEDI...



BU DÜŞÜNCE İÇİMİ SIKIYOR. SEVDİĞİNİZ İNSANLAR HAKKINDA BAZEN OLUMSUZ ŞEYLER DÜŞÜNÜRSÜNÜZ YA.. SONRA DA UTANÇ DUYARSINIZ. ELİME İKİNCİ BİR ALBÜM ALIYORUM, İLHAN'IN DEDESİNİN BİR GENÇLİK FOTOĞRAFINI ARIYORUM ARALARINDAKİ BENZERLİĞİ BULMAK İÇİN. OYSA KARŞIMDA DAYISININ GENÇLİK YILLARI. O ZAMANIN GENÇLERİ ÇABUK YAŞLANIYORMUŞ. BÜYÜK DÜŞÜNCELER GÖZLERDEN HEMEN OKUNUYOR. ELİME OLMAKSIZIN İLHAN'LA KARŞILAŞTIRIYORUM. FOTOĞRAFTAKİ DAYISINDAN ŞU ANDA ÇOK DAHA BÜYÜK OLMASINA KARŞIN ÜZERİNDEKİ KOT PANTOLON VE TİŞÖRTLE ÇOK DAHA GENÇ GÖRÜNÜYOR. NE DE OLSA ÇAĞIMIZ ERGENLERİN ÇAĞI.



O kaybolmadan önce çekilen son fotoğraflardan...



HİKÂYENİN ASIL BAŞLANGICINA GELDİĞİMİZİ
HABER VERİYOR İLHAN'IN VURGUSU.

HEMEN BİR ÇAY TAZELEME MOLASI İSTİYORUM.
HİKÂYEYE KENDİMİ KAPTIRDIĞIMI GÖSTERMEK
İSTERCESİNE KOŞAR ADIM MUTFAĞA
GİDİYORUM, ÇAY BİTMİŞ OLDUĞU İÇİN KOLA VE
BARDAK KAPIP GELİYORUM. YOLDA DA İLHAN'IN
HİKÂYELERİNİ DÜŞÜNÜYORUM, İLK KEZ AİLESİ
İLE İLGİLİ BİR HİKÂYE ANLATIYOR. ACABA BU BİR
DOSTLUK GÖSTERGESİ Mİ?

TUHAF BİR ARKADAŞLIK BİZİMKİSİ. ESKİ KIZ
ARKADAŞLARIMIZ SAYESİNDE TANIŞMIŞTIK.
ONLARIN ZORUYLA ÇIKTIĞIMIZ BİR YEMEKTE
HEMEN SOHBETİ KOYULAŞTIRMIŞTIK. ÇEVİRMEN
OLARAK TANIYORDUM ONU O SIRALAR. DAHA
SONRA BİZİ TANIŞTIRAN KIZLARDAN
AYRILMAMIZA RAĞMEN DAHA ÖNCELERİ
GELENEKSELLEŞTİRDİĞİMİZ BEŞ ÇAYLARINA
HAFTADA BİR Kİ KEZ DEVAM ETTİK.

ŞİMDİ DÜŞÜNÜYORUM DA, ASLINDA İLHAN HAK-
KINDA ÇOK AZ ŞEY BİLİYORUM. ANLATTIĞI
HİKÂYELER DIŞINDA HEMEN HEMEN HİÇ BİR ŞEY.
ÇOK KONUŞAN BİR İNSAN KENDİSİ HAKKINDA DA
ÇOK ŞEY SÖYLER SANIRDIM. OYSA ANLIYORUM
KI, SADECE HİKÂYELER ANLATAN BİR İNSANI HİÇ
TANİYAMAMAK DA MÜMKÜN.

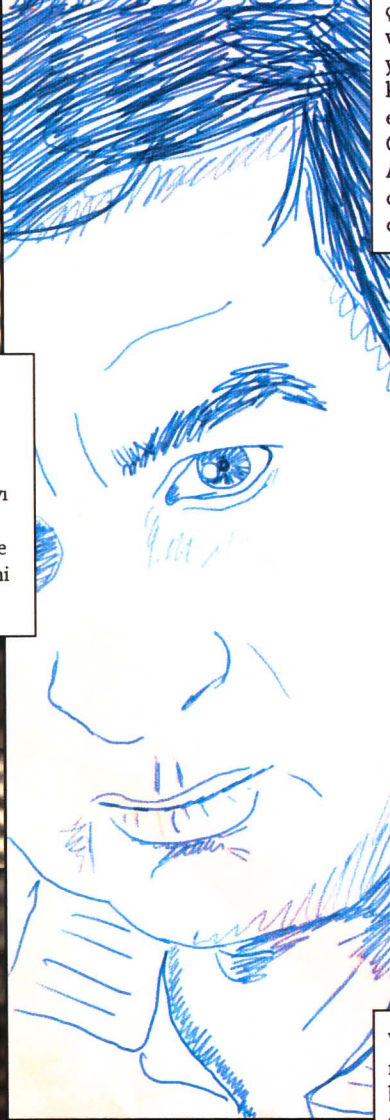
BELKİ DE TANIMAK İSTEMEYEN BENİM, KİM BİLİR.
ÇOK AÇIK BİRİ OLMADIĞIMI BİLİYORUM. ÇEŞİTLİ
DEFALAR YÜZÜME SÖYLENDİ BU.

Dayının neden ve nasıl kaybolduğunu sormuyorum, hikâye zaten bunu anlatacak değil mi?

BENİM BU ARALARI DOLDURMA ÇABAMA HOŞGÖRÜ İLE GÜLÜMSEDİ. SANKİ ZİHNİMDEN GEÇENLERİ OKUMUŞ GİBİ.

Evet. Dayım Cevizli'deki evde neredeyse bir çiftlik hayatı sürerken bir yandan da üniversiteye gidiyor. Üniversitelerin karışık yılları. Okulun ve evin arasına sıkışıp kalıyor. Hukuk okumayı seçtiği için evdekilerin homurdanması hep sürüyor. Okulu ise ilk günden itibaren sevmiyor. Alıştığı boğaz kıyısındaki lisesinden, oradaki arkadaşlıklardan çok farklı bir ortama giriyor.

Karanlık dev koridorlar, yüzlerce kişinin doldurduğu amfilerde sesi duyulmayan yaşlı bir profesörün anlattıklarına kulak vermekle vermemek arasındaki umursamazlık, kaba saba, tuhaf, kabadayı kılıklı öğrenciler, neden başladığı nasıl sonuçlanacağı belirsiz boykotlar, her köşe başında düşman gölgeler... Dayım kendini eve dar atıyor.



Verandada, şehirden uzakta, bahçede açan mayıs gülleri, dizine başını koyup seilmeyi bekleyen Kont, saat gibi işleyen evin mutfağından yükselen taze yemek kokulan... Bu akşamüzeri dalgınlıklarının giderek artışı evdekileri hemen huzursuz etmeye başlıyor.

Evet, dayımın yüzüne karşı tıbbiyeye gitmediği için sitemde bulunuyorlar fakat arkasından dost meclislerinde gururla söz ediyorlar. İnceden inceden kız bakılıyor, anne ve ablalar için sonsuz dedikodu saatleri birbirine bağlanıyor. Fakat dayımın tuhaf dalgınlığı, içe kapanıklığı, misafirlerin ve komşuların bile kolaylıkla farkına vardığı içekapanıklığı...

Arada sırada en küçük abla ağzını arıyor fakat dayımın ağzını bıçaklar açmıyor. Söylediği: 'Hiç, hiç bir şeyim yok...'. Evdekiler, üzerlerine titredikleri biricik oğullarına nazar değdiği, göze geldiği, kim bilir belki de büyü yapıldığı gibi olasılıkları biraz yüksek sesle dile getirdiklerinde dedem devreye giriyor. Bu tür hurafelerin baş düşmanı. Hem kızıyor, hem de evdeki kadınların saflıkları ile dalga geçiyor. Delikanlılık ağırbaşlılıktır deyip kesip atıyor. Onun da içine bir kurt düşüyor mu bilmiyoruz.

Tabii bir süre sonra dayım ortadan kaybolunca evdeki kadınların acı bir biçimde, haklılıklarını dile getirmeleri sırasında dedemin nasıl bir acıyı göğüslemek zorunda kaldığını tahmin edersin. O güne kadar evdeki kadınların sözlerine, kuşklarına, vesveselerine öylesine kulaklarını tıkamıştı ki... Bütün sevgisini, ümitlerini öylesine dayıma bağlamıştı ki... O yüzden ölene dek bir daha güldüğünü gören olmadı.



OLAYLAR GITTİKÇE GARİPLEŞİYOR, İLHAN'A BAKIYORUM, SANKİ O GÜNLERİ TEKRAR YAŞIYOR. BU OLAYLAR OLDUĞU TARİHLERDE DAHA ÇOCUK OLMALI. BÜTÜN AYRINTILARI EVDEKİ KONUŞMALARINDAN HATIRLIYOR OLSA GEREK, İLHAN KOLASINDAN ALDIĞI YUDUMU BİR YÜZ EKŞİMESİ İLE KARŞILIYOR. BU HALİYLE ÖKSÜRÜK ŞURUBU İÇEN BİR ÇOCUĞA BENZİYOR.

KARŞISINDA DA BEN, İŞTAHLA ANLATTIĞI HİKÂ-YELERİ DİNLEYEN BİR ARKADAŞ. SANKİ HAYATIN TUHAFLIKLARINI İZLEYEN İKİ ÇOCUĞUZ. OYSA GÜNEŞ İYİCE ALÇALDI, BİNALARIN ARKASINDAN BATIYOR BİLE. BİR GÜNÜN DAHA BİTİŞİ... BEN HÂLÂ KENDİMDEN UZAKTA, BAŞKALARININ HİKÂYELERİNDE, BAŞKA HAYATLARDA GEZİNİYORUM. GARİP BİR PİŞMANLIK HİSSİ...

Myiopsitta Monachus

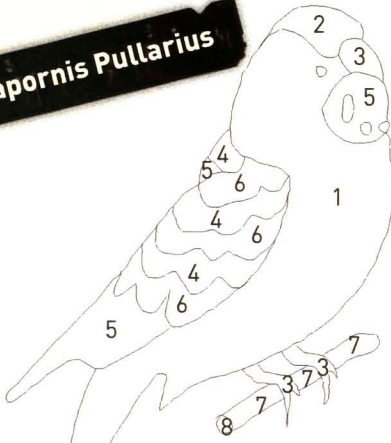
Bir gün elinde büyük bir kafesle çıkageliyor dayım, içinde de bir papağan. Ev halkının pek tanımadığı, dedemin ise Avustralya yolculuklarından çok iyi hatırladığı bir kuş. Dayımı dizine oturtup anlattığı denizci hikâyelerinde, Sinbadın maceralarında mutlaka önemli bir rolde görünen renkli bir kuş. Herkes derin bir oh çeker dayımın bu davranışı karşısında. Meğer derdi buymuş, merakı bunaymış, oturduğu yerde alık alık hayaller kurmazmış, işte kanıtı...

Fakat ev halkı kısa bir süre sonra dayımın hareketlerinde fazla bir değişiklik olmadığını görüyor. Artık evden, odasından çıkmadan papağanla yatıyor, papağanla kalkıyor. Kapısını dinlediklerinde dayımın papağana öğretmeye çalıştığı yeknesak sözcükler, bir de papağanın çıkardığı gurultular... Bir hafta sonra dayım ev halkını yemek odasında topluyor ve Şila'yı -adını Şila koymuştu- onlara büyük bir sirk yıldızı gibi takdim ediyor. Fakat Şila kalabalıktan ürktüğü için arada sırada "Ali, Ali!" demek dışında o tanıdık cıgıllarını atıyor. Dedem, Şila'nın geldiği günden bu yana zayıflamış olduğuna ve ensesindeki bir bölgenin tüylerinin yolukluğuna işaret ediyor:

**Bu hayvan burayı sevmeydi. Hırsından kendini paralıyor.
Bu hayvanı hemen aldığın yere iade et, burada ölmesin!**

- | | |
|----------------|--------------------|
| 1 Kırmızı | 6 Açık Mavi |
| 2 Beyaz | 7 Koyu Mavi |
| 3 Siyah | 8 Gri |
| 4 Koyu Kırmızı | 9 Açık Kahverengi |
| 5 Açık Kırmızı | 10 Koyu Kahverengi |

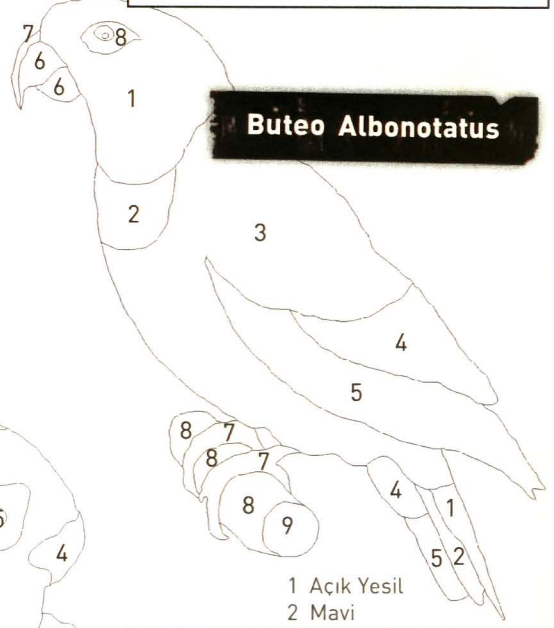
Agapornis Pullarius



- 1 Mavi
- 2 Beyaz
- 3 Kahverengi
- 4 Sarı
- 5 Turuncu
- 6 Açık Kırmızı
- 7 Koyu Kahverengi
- 8 Siyah

Babasının en küçük ricasının bile bir emir olduğunu bilen dayım çok bozuluyor. Onca zaman hayal ettiği, her şeyi düzeltecek olan papağanı kaybetmiş olmanın, başarısızlığın hırsıyla ertesi sabah Çiçek Pazarı'nın yolunu tutuyor. Papağanı almış olduğu yere gidiyor. Fakat adamı ara ki bulasın.

Buteo Albonotatus



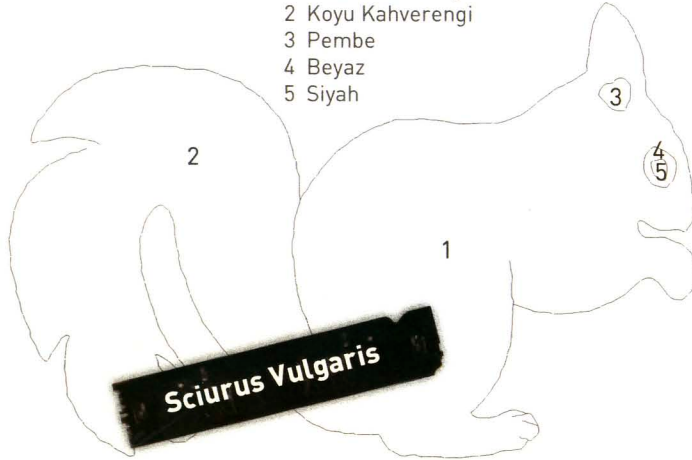
- 1 Açık Yeşil
- 2 Mavi

- 1 Beyaz
- 2 Açık Gri

Hayvan satan dükkanları tek tek dolaşıyor. Onca kanarya, muhabbet kuşu, sincap, tavşan, beyaz fare, hatta papağan satan dükkanlardan hiç biri bir hafta önce bu papağanı satan adamı tanımadıklarını söylüyorlar. Evet farkına varmışlar. Fakat bu çarşıya her gün çeşitli hayvanlar satmak üzere bir sürü insan gelir, hepsini tanıyamayız, diyorlar. Bir kaç papağana ne kadar istediğini soruyor.

Oryctolagus Cuniculus

- 1 Açık Kahverengi
- 2 Koyu Kahverengi
- 3 Pembe
- 4 Beyaz
- 5 Siyah



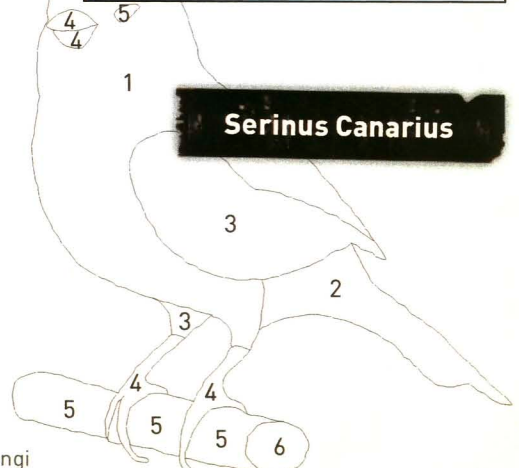
Sciurus Vulgaris

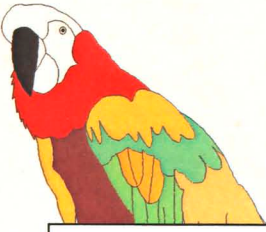
İLHAN BİR MASALIN EN GÜZEL YERİNE YAKLAŞAN MASALCILARIN ALDIĞI KEYİFLE KOLASINDAN YUDUMLAR ALIP BENİ MERAKLANDIRAN DURAKLAMALARLA DEVAM EDİYOR. ARTIK HİKÂYESİNİN İÇİNE KAPTIRMİŞİM KENDİMİ. HAYA KARARIRKEN, HİKÂYE MAYASINI TUTUYOR...

- 1 Açık Sarı
- 2 Koyu Sarı
- 3 Turuncu
- 4 Kahverengi
- 5 Siyah
- 6 Açık Kahverengi

Dayım tabii işin bu yönünü hiç düşünmemiş, onun amacı kendini kandıran adamdan hesap sormak! Ne de olsa evin küçük beyzadesi. Büyük siyasal bıyığının ardında hep aynı gururlu delikanlı. Bir de içinde küçük de olsa bir ümit. Belki de kendisi yanlış bir şey yaptı, belki adam bir şeyi eksik söyledi. Ona sadece 'Yemini suyunu eksik etme, ne yersen bir parçasını da ona ver, fakat sakın maydanoz verme. Onunla insan gibi konuşursan bir süre sonra sana alışır, konuşmaya başlar' demiş. Başka da bir şey hatırlamıyordu adam hakkında. Sıradan bir köylüye benziyordu. Kuşu nereden bulduğu üzerine de bir yalan uydurmuştu herhalde. Onu da hatırlamıyordu.

Serinus Canarius

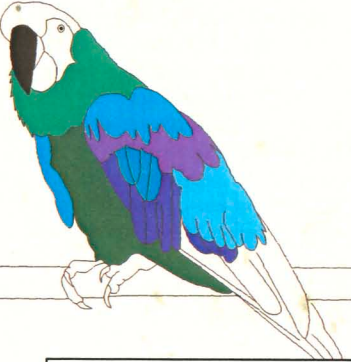




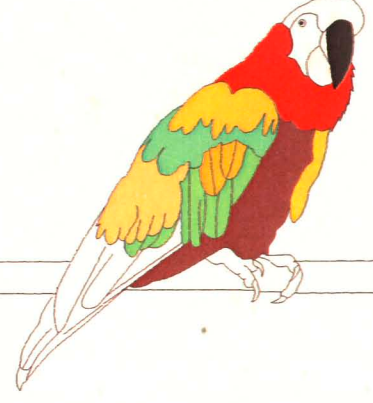
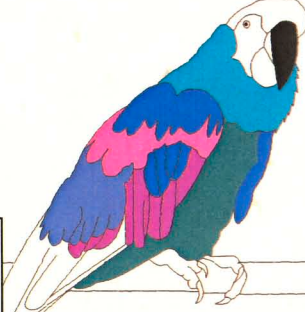
D kkancılar dayıma büyük bir ilgi göstermişler. Buna benzer papağanları oldukça büyük paralara satan d kkancılardan biri dayımı oturtmuş; çay, kahve muhabbet, ağzından girmiş burnundan çıkmış papağanı satmaya ikna etmiş. Hem de aldığından fazla paraya. Fakat dayımın siniri bir türlü geçmek bilmiyor, illa da adamı bulacağım diye tutturmuş.



Sonra  aresizlik içinde d kkancıya derdini açmış. Amacı hayvanlarla konuşabilmek. Papağanı d kkancıya teslim ettikten sonra d kkancı ona herkesin bildiği bir şeyi söylemenin rahatlığıyla işin sırrını vermiş. 'Senin konuştuklarını her hayvan anlar. Eğer sabredersen sen de onların söylediklerini anlarsın. şimdi ecnebi biri gelse, burada bize bir şey söylese, hepimiz alık bakarız, değil mi abiciğim, fakat sen okumuş adamsın, belki ne dediğini anlarsın. Senin için söyledikleri ayan beyan ortadadır. Hayvanlar da böyle be abiciğim. Sabredip onları izlersen, onları sevip, kulak verirsen, ne istediklerini duyarsın...'



Dayım bir türlü anlaşılamamış olmanın verdiği mutsuzlukla omuzlarını indirmiş, bıyıklarını sarkıtmış, tam kalkıp dükkandan dışarı adımıını atmış ki bir adam koluna girmiş. 'Birader ben senin derdini anladım,' demiş.



'Sen Hazreti Süleyman misali tüm hayvanların, bitkilerin dilini öğrenmek istersin; istersin de nereye gideceğini bilemezsin'. Demiş de bu ticani kılıklı, poturlu, sakallı adam dayıma hiç güven vermemiş. Adam sorularının cevaplarını bulacağı kapıyı bildiğini söyleyip düşmüş yola. Adam önde, sallana sallana, tespihini çeke çeke gidiyor, dayım endişeler içinde arkada onu izliyor, içinden bir ses (ola ki dedemin sesi) onu durmadan azarlıyor, bir başka ses ise işte, bunca zaman beklediğin fırsat, şu sıkıcı hayatta ilginç bir macera, belki de bu hayattaki görevin deyip onu yola devam etmeye zorluyormuş.



Çiçek Pazarından çıkıp Mısır Çarşısına, oradan çıkıp şehrin keşmekeş sokaklarına dalmışlar. En sonunda bir evin kapısını çalmış ticani kılıklı adam. Açılan kapıdan loş serinliğe adımını atmış ve macerası gerçekten de o noktada başlamış. Onu oraya getiren adam ortadan kaybolmuş, kapıyı açan adam da en az onun kadar meymenetsizmiş.



SÖZÜNÜ TAMAMLAMADAN AYAĞA KALKIP MUTFAĞA YÖNELİYOR. BENİ MERAKTA BIRAKACAK YA... SANKİ BİN BİR GECE MASALI. HİKÂYESİNİN BURAYA VARACAĞINI AŞLINDA TAHMİN EDİYORDUM. DAHA EN BAŞINDAN. DEĞİL Mİ Kİ, DAYIMIN HİKÂYESİ DİYE BAŞLADI, KESİNLİKLE BU HİKÂYEDE BİR BİT YENİĞİ OLACAKTI, İLHAN'I ARTIK TANIYORUM. DAHA DOĞRUSU HİKÂYELERİNİ TANIYORUM.

EN OLMAYACAK OLAYLARI BİLE İNANDIRICI KILMAK İÇİN NE HINZIRLIKLAR, NE PLANLAR, NE NUMARALAR DÜŞÜNÜR BİLİYORUM. ŞU AİLE ALBÜMLERİNİ BİLE BİR ESKİCİDEN DÜŞÜRMÜŞ OLABİLİR. HATTA ALBÜMLERİ, RESİMLERİ ESKİCİNİN TEZGAHINDA DAHA ELİNE ALIR ALMAZ BENİ KANDIRACAĞI MASALIN TOHURLARI AKLINA DÜŞMÜŞTÜR. OLSUN, DİNLEMİYİ SEVİYORUM.

Evet. Nerede kalmıştık?

Dayın garip bir adamın peşine takılıp bir eve gidiyor.

Evet, evet. Dayım bu evin içinde bir odaya alınıyor. Orada şeyh gibi bir adam. Dua etmekten gözleri baygınlaşmış, sakalı özenle taranmış, cildi sürekli yıkanmaktan ve yaşlılıktan incelmış bir adam. Adam hemen söze girmiş: 'Söyle, neyi öğrenmek istersin? Nedir derdin?' Şeyhin yumuşak görüntüsü ile taban tabana zıt bu sert ses tonunu duyunca ister istemez babasının karşısındaki çekingen halini almış dayım...

'Hayvanlar... Onları merak ederim', demiş. 'Neyini merak edersin? Git bir sürü kitap var al oku!' Dayım sorusunun saçmalığı yüzüne vurulunca bir an çekingenliğini atmış ve merakını dosdoğru söylemiş: 'Efendim, ben hayvanların dilini öğrenmek istiyorum. Onlarla konuşmak, söyleşmek, anlatacakları hikâyeleri dinlemek istiyorum. Fakat bu dili öğreten bir okul bulamadım', demiş. Şeyh işte o zaman doğru yere geldin demiş. Dayım heyecanlanmış: 'Yani siz bu işin yolunu biliyor musunuz?'. Her derdin bir çaresi olduğunu söyleyen şeyh sakalını sıvazlayarak dayımı süzmüş bir süre, sonra da: 'Sen Hazreti Süleyman'ın meselini bilir misin?' diye sormuş. Sonra da cevabı beklemeden, çünkü onun anlatacağı şeklini bilmediğinden emin olarak başlamış anlatmaya...



SÜLEYMAN DAVUT'UN OĞLUDUR.
BÜYÜK BİR YAHUDİ KRALIDIR.
DAVUT ÖLDÜKTEN SONRA YERİNE
GEÇMİŞTİR VE TANRI ONA
PEYGAMBERLİK İHSAN ETMEDEN
ÖNCE ONU BİR SINAYDAN
GEÇİRMİŞTİR. ONA
SORULMUŞTUR, GÜÇ MÜ
İSTERSİN, İLİM Mİ DİYE. SÜLEY-
MAN ÖYLE BİR İLİM İSTEMİŞTİR Kİ
BU İLİM SAYESİNDE DÜNYANIN
TÜM GÜCÜNÜ ELİNDE
TOPLAMISDIR. ONA HAYVANLARIN
DİLİ ÖĞRETİLMİŞ, CİNLER,
RÜZGÂR VE BİLUMUM VARLIK
ONUN EMRİNE VERİLMİŞTİR. O DA
TANRI'NİN EMİRLERİNİ PUTPE-
RESTLERE YAYMAK İÇİN
ÇALIŞMIŞTIR. İLİMİ ÖYLE
GÜÇLÜYMÜŞ Kİ CEHENNEM
ZEBANİSİ GİBİ CİNLERİ KIZDI MI
ŞİŞELERE KOYUP AĞZINI
MÜHÜRLEYİP DENİZE ATARMIŞ.
DAHA SONRA, O ŞİŞELERİ BULAN-
LAR ANLATMIŞLAR ONUN
HİKÂYESİNİ BİN BİR GECE
BOYUNCA. CİNLERE SARAYLAR
ŞEHİRLER İNŞA ETTİRMİŞ. TÜM
HAYVANLARDAN BİR ORDU
KURMUŞ. HATTA BİR GÜN, BÖYLE
SICAK BİR YAZ GÜNÜ, ŞAFAK
VAKTİ TOPLAMIŞ ORDUSUNU
TEKMİL ALIYOR, BİR DE BAKMIŞ Kİ
HÜT HÜT KUŞU ORTADA YOK.



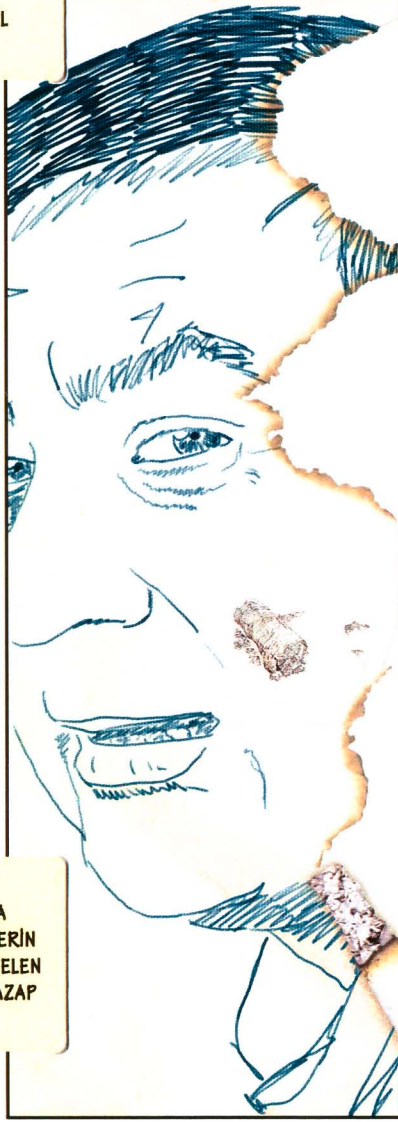
TABİİ HEMEN GÖRLEYİVERMİŞ:
'BU HÜT HÜT KUŞU KENDİNİ NE
SANIYOR DA EMİRLERİME
KARŞI GELİYOR, EĞER BANA
DEĞERLİ BİR HABER GETİRMEZ
İSE VAY HALİNE'. ÇOK GEÇ-
MEDEN HÜT HÜT KUŞU GELİP
OMZUNA KONMUŞ VE ONA
MARİB'DE ADI BELKİS OLAN,
NAMI DİĞER SEBA MELİKESİ
DİYE BİR KRALİÇENİN GÜÇLÜ
BİR ORDU KURDUĞUNU, BUNLA-
RIN TANRI'NIN YOLUNDAN
SAPMIŞ AZGINLAR OLDUĞUNU,
ATEŞE TAPTIKLARINI
ANLATMIŞ. SÜLEYMAN CİNLERİ
VE ALİMLERİ VE KOMUTANLA-
RINI TOPLAMIŞ. ONLARI BİR
SINAYA ÇEKMIŞ: KİM BANA
BELKİS'İN TAHTINI ÖNCE
GETİRİR DEMİŞ. CİNLERİN BAŞI
İZİN VERİN GÖZ AÇIP KAPAYIN-
CAYA KADAR GETİREYİM
DEMİŞ. ALİMLERİN BAŞI İSE
DAHA BİR ŞEY SÖYLEMEYE
GEREK KALMADAN TAHTI
GETİRİVERMİŞ. İŞTE O İLİMDİR
BU GELDİĞİN MEKTEPTE OKUTU-
LAN.

DAYIM ŞAŞIRMIŞ.

'SONRA NE OLMUŞ?' DİYE
SORMUŞ.



İLHAN SİGARASINI YAKMAK İÇİN KISA BİR MOLA VERİYOR. O SIRADA YÜZÜNDEKİ HINZIR İFADEYİ ÇÖZMEYE ÇALIŞIYORUM. EE, SONRA NE OLMUŞ DIYE SORMAMAK İÇİN KENDİMİ TUTUYORUM. DAYISININ ASLINDA ACIKLI OLAN HİKÂYESİNİ YENİ YENİ ANLAMAYA BAŞLIYORUM. KİM BİLİR İLHAN BU HİKÂYİYİ BANA NEDEN FARŞ ÜSLUBU İLE ANLATIYOR. KİMİ ZAMAN İŞİ ŞAKAYA BOĞMAK ACILARI AŞMANIN BİR YOLU DEĞİL MİDİR?



ÖYLEDİR TABİİ, İLHAN'IN AİLESİNDE AKLINI KAÇIRMIŞ BİRİNİN OLMASI, ONA KUŞKUYLA BAKMAMA NEDEN OLUYOR. SONRA YİNE DERİN BİR SUÇLULUK DUYGUSU, İNSAN AKLINDA GELEN HER DÜŞÜNCE DEN SORUMLU OLMAMALI. AZAP VERİCİ BİR ŞEY BU.

يتحر

Her neyse, şeyh kılıklı adam hayvanlarla konuşabilmenin çeşitli yolları olduğunu, dünyanın ve hayatın ve ölümden sonrasının ilmine varmanın yollarının ne yazık ki biraz çetin olduğunu anlatıyor. Fakat dayımın gözü dönmüş bir kere. İçindeki merak onu ele geçirmiş, kim bilir neden, büyük bir tutku içinde şeyh ne söylerse inanıyor.

Şeyh diyor ki: 'Bak evladım hayvanlarla konuşabilmek için yapman gereken uzun bir yolculuğa çıkmaktır. Irak ile Mekke arasında bir yer vardır. Orada da bir mağara. Bu mağarada bir hayvan yaşar. Neye mi benzer? Arapça konuşan bir kadına benzer, uzaktan. Bunun bir mevsimi vardır. O hayvanı avlayıp etini yiyenler, suyunu çorba yapıp içenler, işte senin arzuna nail olurlar, hayvan, böcek, balık ne varsa dilinden anırlar.'

البشر

BAĞDAT

بليو

MEKKE

Dayım tabii mağaranın tam yerini öğrenmek istiyor. Bu isteği de Şeyhi kahkahalara boğuyor: 'Ne saf çocuksun sen, bilsem kendim gider bulurdum o hayvanı. Bu rivayeti İbni Arabi hazretleri nakleder. ' Dayım yine öyle mutsuz, öyle perişan düşürmüş ki omuzlarını, şeyh kılıklı adam onun saflığına iyice inanmış.

Hatta bu, hak bilinen yoldan çıkıp Tanrı'nın emirlerine açıkça karşı gelip, genç kadınların karınlarına ayet yazan, muska kapatıp, büyü bozan şeyh kılıklı adamın içi bir an için titremiş. Belki de bu genç adam, bu yaşından büyük bıyığı olan delikanlı ona Tanrı'nın bir armağanı ya da bir sınavı diye düşünmüş. Belki de ilk kez kendisinin bile farkında olmadığı ilahi bir amaca hizmet edecek olduğuna inanmaya başlamış. Nasıl ki alimlerin alimi Seba Melikesinin tahtını çöllerinde bir anda aşırıp Hazreti Süleyman'ın huzuruna kuş gibi kondurmuş, belki kendisi de...

Bu düşüncelerin etkisine kendini kapturan şeyh 'Bir yolu daha var' der. Ve bildiği büyülerin en güçlüsünü, hiç talibi olmadığı için hiç denememiş olduğu en zor büyüyü yapmak için dayımı ikna eder. Dayım zaten alışık olmadığı bu ortamın çoktan büyüüne kapılmış, Pavlov'un köpeği gibi hazır, beklemededir. Belki onun da içinde şeyhinkine benzer bir ışım, kim bilir...



Her neyse dayımı dayım olmaktan çıkaran büyü süreci o saat, ikinci namazının hemen ardından başlamış. Evin altındaki bir mahzenin kapısına kadar götürmüş şeyh onu. Üzerindeki her şeyi çıkarıp, elinde tuttuğu kefene benzer tek parça elbiseyi giymesini söylemiş. Bu elbise, daha doğrusu sadece başın geçtiği bir deliğe sahip beyaz çarşafın özelliği kumaşa hiç makas, iğne değmeden hazırlanmış olmasıymış. Uzatmayalım, dayım o mahzende kırk gün kalmayı kabul etmiş. Tuzsuz ekmek yiyip, su içerek. Ve bir de Kitab'ı hatmederek. Ve tabii duvarın dibinden fışkıran kaynak suyu ile beş vakit ovunup, ibadet ederek. Kırkinci gün sona erip dayım saç sakalı birbirine karışmış bir şekilde dışarı çıktığında, şeyh onu arka avluda bir taşla yatacağı.

Göbeğinden başlamış yazmaya:

Ey insanlar! Bize kuş dili öğretili ve bize her şeyden bolca verildi. Doğrusu bu apaçık bir lütuftur...



Ayetler birbirini izlemiş, Neml yani karınca suresi, Bakara, Cinn suresi... Arapça harfler kıvrıla kıvrıla dayımın bedenini kaplamışlar. Şeyh yılların verdiği alışkanlıkla öyle ustaca yazıyormuş ki bu meçhule gitmek isteyen adamın bedenine... İki saat içinde dayımın üzerinde boş yer kalmamış. Dayım orada bir taşın üzerinde canlı bir kitap gibi açık öylece yatıyor, görüntüyü düşünebiliyor musun.

ODANIN İÇİNE DOLAN KARANLIĞA
ALDIRMAYARAK:

Sonra?

Sonra dayım çıkmış o evden. Arada sırada durup bir serçeyle, belki -insanlar için görünmez olan bir böcek, uçan sineklerle sohbet ederek ağır ağır Beyazıt'a inmiş. Meydandaki güvercinlere varmış. Güvercinler onu neşe içinde karşılamışlar. Kimsenin duymadığı, duyduğunda anlayamadığı, fark edemediği bir dilde konuşup durmuş onlarla, sonra Eyüp'e doğru yollanmış ve Eyüp sırtlarında kaybolmuş...

HİKÂYESİNİN BURASINDA, İLHAN ÜRKÜTÜCÜ BİR
SESSİZLİĞE GÖMÜLDÜ. NE DİYECEĞİMİ
BİLEMEYİORDUM. NEYİ NASIL YORUMLAYACAĞIMI
DA KESTİREMEYİORDUM. BİR BİR GECE MASALI
İLE BİR AİLE DRAMI ARASINDA BİR HİKÂYE
DİNLEMİŞTİM. FAKAT HER ŞEY, BENİ KANDIRMAK
İÇİN UYDURDUĞU BİR HİKÂYE DE OLABİLİRDİ.
SONRA BİRDEN, HER ŞEYİ ANLADIM. KENDİMDEN
EMİN BİR BİÇİMDE MASA LAMBASININ
DÜĞMESİNİ ÇEVİRDİM VE SÖZE GİRDİM...

İlhan güzel bir masaldı. Hep anlattıklarının
gerçekliğinden şüphelenmişimdir ama o hikây-
elerde fark edemiyordum. Fakat bu hikâyede
kendini ele verdin...

İLHAN'IN YÜZÜNDE BİR ACIYI OKUR GİBİ
OLDUM. BİRAZ ÜSTTEN BİR TAVIRLA...

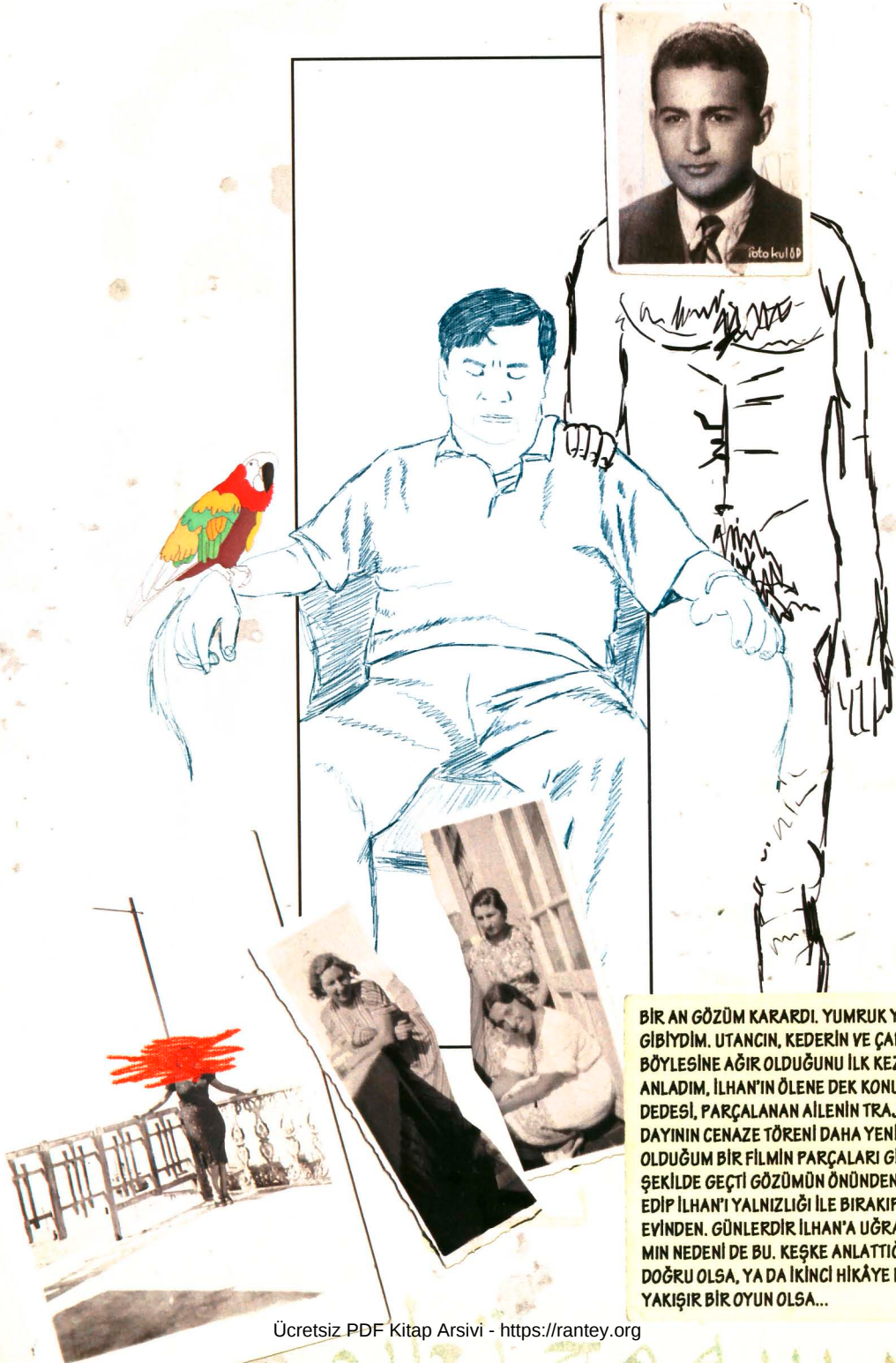
Nasıl vermişim, anlat bakalım...

Şöyle ki dostum, kaptırıp dinlerken fark
etmediğim fakat çok açık bir mantık hatası var.
Hikâyeye göre dayın bir daha kimseyle
konuşmamış, karşılaşmamış. Fakat sen onun
nereye gittiğini, neler yaşadığını, neler
hissettiğini, hatta şeyhin kafasının içinden
geçenleri bile aktardın. Bunları bilemeyeceğine
göre uydurmuş olmalısın.

İLGİNÇ HİKÂYELER ANLATAN, ACAYİP ŞAKALAR
YAPAN BİRİNİN HİLESİNİ YÜZLEMENİN KEYFİ İLE
BİR SİGARA YAKTIM. ARKAMA YASLANDIM.
ASLINDA YİNE DE KENDİMİ KÖTÜ
HİSSEDİYORDUM. NE DE OLSA OYUNBOZANLIK
YAPMIŞTİM. BİR OYUNU KURMAK TABİİ Kİ BOZ-
MAKTAN DAHA ZORDUR. VE ZEYKİ DE DAHA
BÜYÜKTÜR. BENİMKİSİ KUMDAN KALELERİ TEK-
MELEMEK GİBİ, DÜMDÜZ KARIN ÜZERİNDE DEV
ADIMLAR BIRAKARAK KOŞMAK GİBİ AÇIKLAN-
MASI ZOR. ÇOCUKÇA BİR SALDIRGANLIK. TAM
BU DÜŞÜNCELERLE SIKILMAYA BAŞLAMIŞTİM Kİ
İLHAN'IN MIRILDANDIĞINI DUYDUM...

“Peki şu hikâyeye ne dersin? Oldukça kısa:
Dayım papağanı geri vermek üzere evden
çıkır ve Eminönü meydanında sırf birine
benziyor diye, yanlışlıkla vurulur. Olay
yerinde hemen ölen dayımın yanında şıla
dehşet içinde haykırmaktadır, Ali, Ali!”





BİR AN GÖZÜM KARARDI. YUMRUK YEMİŞ
GİBİYDİM. UTANCIN, KEDERİN VE ÇARESİZLİĞİN
BÖYLESİNE AĞIR OLDUĞUNU İLK KEZ O ZAMAN
ANLADIM, İLHAN'IN ÖLENE DEK KONUŞMAYAN
DEDESİ, PARÇALANAN AİLENİN TRAJEDİSİ,
DAYININ CENAZE TÖRENİ DAHA YENİ SEYRETMIŞ
OLDUĞUM BİR FİLMİN PARÇALARI GİBİ CANLI BİR
ŞEKİLDE GEÇTİ GÖZÜMÜN ÖNÜNDEN. KEM KÜM
EDİP İLHAN'I YALNIZLIĞI İLE BIRAKIP KAÇTIM
EVİNDEN. GÜNLERDİR İLHAN'A UĞRAYAMAYIŞI-
MIN NEDENİ DE BU. KEŞKE ANLATTIĞI İLK HİKÂYE
DOĞRU OLSA, YA DA İKİNCİ HİKÂYE DE İLHAN'A
YAKIŞIR BİR OYUN OLSA...



Murat Gülsoy, 1967'de İstanbul'da doğdu. Mühendislik ve Psikoloji eğitimi gördü. Boğaziçi Üniversitesinde öğretim üyesi olarak çalışıyor. 1992-2002 yılları arasında Hayalet Gemi dergisini yayına hazırlayan editörlerden biri olarak çalıştı. 2000 yılından bu yana elektronik yayınevi altkitap 'ın editörlerinden. 2000 yılı Sait Faik Hikaye Armağanı, Bu Kitabı Çalın adlı kitabına verildi. 2004 yılı Yunus Nadi Roman Ödülü, Bu Filmin Kötü Adamı Benim adlı kitabına verildi.



Sercan Şengün 1977'de doğdu. Halen İstanbul Bilgi Üniversitesi, Görsel İletişim Tasarımı bölümüne devam ediyor. Elektronik yayınevi altKitap.com ve elektronik dergi altZine.net'in görsel yönetmenliğini yapıyor. 1998 yılından beri çeşitli İnternet projelerinde görev aldı. Bugünlerde serbest illüstratör ve tasarımcı olarak çalışıyor. Kişisel çalışmaları ve sinema yazıları www.sercansengun.com , ticari işleri www.depo342.com adresinden izlenebilir.